

I skymningslandet skrivs den vackraste outgivna poesin.

Dessa kvällar och nätter... när man precis ligger mellan vakenhet och skön sömn. Hjärnan vill inte sluta arbeta med orden... och så helt plötsligt har man fått fram massor av befriande ord. Med absolut perfekt rytmik... med ord jag knappt visste fanns. Allt flödar ur en ousinlig källa. Jag bara låter det komma... igen och igen. Orden rasar fram i ett brinnande tempo. Jag vågar inte röra på mej av rädsla för att magin ska upphöra. Så småningom ebbar orden och den ljuva berusningen ut, och ersätts av en smärtsam förlust. Ibland blir jag klarvaken och försöker återge mitt vackraste poem. Alltid under häftig frustration, för ingenting... INGENTING... blir som det var då. Och jag förbannar mej för att jag inte skrev medan det kom... varför inte papper och penna fanns till hands... just då. Alltid annars finns det, men inte då.

Tills jag en dag fick till mej...

... att orden och den hisnande pulsen som infinner sej då, är ämnat just för bara mej. Det är inte meningen att någon annan ska få läsa eller höra dom orden. Dom är till bara... mej. Poetat... diktat... framställt av mej... till mej.

Ännu mer hisnande blir känslan när jag fortsätter min tankeresä och funderar över om det kanske, eventuellt finns någon... där... som lägger orden så vackert till mej... som vet vad jag njuter av... som känner min lyckliga befrielse av alla de underbara orden... Någon som ger mej detta, som sin vackraste gåva, när jag är som mest mottaglig.

Mellan denna värld och drömvärlden... I skymningslandet, där krafter verkar som vi bara ibland får uppleva i vårt starkaste flöde med vår egen inre kraft.

Jo... så föredrar jag att tänka på det. Kanske är det så... kanske inte. Förusten av ett förlorat ord, känns inte förlorat längre iallafall. Tacksamt kan jag istället njuta av den uppmärksamhet som tilldelas mej när jag träder in... Stilla vaggad av de ljuvaste toner som bildar de vackraste bilder, bär det mej genom skymningslandet tills jag inget längre minns.

Somnar med ett leende på mina läppar, för den bredvid att förundras över...

Tack